

ČESKÁ REPUBLIKA ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: H. D. T., toho času pobytem v ČR v Zařízení pro zajištění cizinců
Balková, Balková 1, 331 65 Tis u Blatna,

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, IČO:
00007064, pošt. schr. 21/OAM, sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 23. 5. 2025 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 5. 2025, č. j.
OAM-424/BA-BA01-BA06-PŘZ-2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Dne 15. 4. 2025 vydal žalovaný rozhodnutí pod č. j. OAM-424/BA-BA01-BA06-Z-2025, jímž byl žalobce podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb. o azylu (dále jen **zákon o azylu**) zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců (dále jen **ZZC**); ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 28. 7. 2025. Dne 13. 5. 2025 podal žalobce žádost o posouzení důvodů zajištění ve smyslu § 46a odst. 10 zákona o azylu. Rozhodnutím žalovaného ze dne 16. 5. 2025, č. j. OAM-424/BA-BA01-BA06-PŘZ-2025 bylo rozhodnuto tak, že je žalobce i nadále zajištěn.

II.

Žaloba

2. V úvodu žaloby přdestřel žalobce jím shledaná ustanovení zákonů, jejichž porušení se žalovaný měl dopustit (§ 2 odst. 1, § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a § 46a odst. 10 a § 47 odst. 2 zákona o azylu). Poté vytýkal žalobce žalovanému nedostatečné posouzení **možnosti uplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu**, jež spatřoval zejména ve vztahu ke skutečnosti, že k žádosti o propuštění ze dne 13. 5. 2025 doložil originál **Dokladu o zajištění ubytování** ze dne 15. 4. 2025, ze kterého vyplývá, že má zajištěno ubytování v domě svého známého, pana **M. L.** na **adrese P.** Žalobce se domnívá, že v jeho případě mělo být žalovaným přistoupeno k uplatnění zvláštního opatření podle § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Dále žalobce rozporoval závěry žalovaného, který své rozhodnutí odůvodnil mimo jiné tím, že žalobce o poskytovateli ubytování v předchozím průběhu správního řízení nikdy nehovořil. K tomu uvedl, že od žadatele o mezinárodní ochranu není možné důvodně požadovat, aby vyjmenoval každého jednoho známého a kamaráda, kterého na území ČR má. Tento požadavek je v řadě případů téměř nespílitelný a nemůže být použit jako argument pro zdůvodnění odmítnutí alternativy k detenci podle § 47 zákona o azylu, ke které má být přistupováno **přednostně**. **Dále žalobce podotkl**, že k vyjmenovávání známých a přátel došlo během pohovoru pro účely žádosti o mezinárodní ochranu, který je pro žadatele často psychicky velmi náročný, trvá velmi dlouho a je často obtížné informace přesně dostat skrz jazykovou bariéru. Žalobce uvádí, že takové pocity měl u pohovoru i on; nelze pak důvodně předpokládat, že si bude uvědomovat i to, že nevyčtení všech známých a kamarádů bude mít negativní vliv i na posuzování pevnosti vazby na známého-poskytovatele ubytování pro účely využití zvláštního opatření. Žalobce dále uvedl, že argument, že v rámci pobytu v zařízení žalobce plně spolupracuje se správním orgánem a úředními osobami, je nedůvodný, vzhledem k tomu, že cizinec s ohledem na povinnost pobytu v ZZC nemá jiné volby. Právě pobyt v ZZC je ale časem, ve kterém se žalovaný může nejlépe přesvědčit o schopnosti zajištěného spolupracovat se správními orgány a plnit povinnosti ze správního řízení vyplývající. I na tento fakt se pak vztahuje povinnost žalovaného po dobu zajištění zkoumat, zda důvody zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany trvají. Považovat tento argument za lichý z důvodu, že žadatel o mezinárodní ochranu vykazuje známky plné spolupráce a dobrého chování, je zvláštní v případě, kdy v jiném místě odůvodnění žalovaný uvádí, že má důvodnou obavu, že takového chování a spolupráce žalobce není schopen. Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí píše také o tom, že není zřejmé, jak by si žalobce obstarával prostředky na opakované dojíždění na kontroly na pracoviště žalovaného. Žalobce v reakci na to uvedl, že vzhledem k jeho zajištěnému ubytování není taková obava důvodná, neboť v rámci Prahy se může pohybovat pěšky, maximálně MHD, jejíž cena není nijak vysoká. Z uvedených důvodů žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného

3. Ve vyjádření k žalobě dne 28. 5. 2025 žalovaný s argumentací žalobce obsaženou v žalobě nesouhlasí a má za to, že z napadeného rozhodnutí je jasné seznatelné, z jakých podkladů vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Popsal zde skutkový stav a zdůvodnil, z jakých důvodů dospěl k domněnce, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze účelově s cílem oddálit správní vyhoštění ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalovaný v rámci řízení dospěl k závěru, že z jednání žalobce je zřejmé, že v jeho případě existuje nebezpečí, že se bude vyhýbat své povinnosti z území ČR vycestovat, a bude mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění. Z postupu žalobce je zároveň dle žalovaného zřejmé, že by jeho propuštěním ze zajištění byl ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany, a nelze v jeho případě předpokládat, že by žalobce své jednání změnil a respektoval by zvláštní opatření dle zákona o azylu, které by mu správní orgán uložil. Ze všech těchto důvodů by uplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu nebylo dle názoru žalovaného účinné.

Žalovaný v této souvislosti odkázal na judikaturu NSS (č.j. 1 Azs 349/2016), kde bylo konstatováno, že účelem zvláštních opatření není pouze zajistit účast žadatele v řízení o udělení mezinárodní ochrany, ale také zajištění efektivní kontroly nad průběhem správního řízení o vyhoštění v situaci, kdy cizinec během řízení uplatní své právo požádat o mezinárodní ochranu. O neúčinnosti zvláštního opatření v případě žalobce svědčí nejen jeho vědomé nerespektování právního řádu ČR i mu uložených povinností, ale také jeho zcela účelové jednání, když se udělení mezinárodní ochrany začal domáhat teprve po svém zajištění, kdy se jeho vyhoštění stalo reálným. V jeho případě nelze tedy uložení zvláštního opatření považovat za účinné. Z výše uvedených důvodů žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

4. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.).
5. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, neboť byly pro takový postup splněny podmínky dle § 51 odst. 1 s.ř.s. a napadené výroky rozhodnutí správního orgánu přezkoumal v mezích žalobních bodů.

V.

Rozhodnutí soudu

6. Žaloba je nedůvodná.
7. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu „*ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se brozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatykácího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoli mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.*“
8. Dle § 47 odst. 1 zákona o azylu „*Zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.*“
9. Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu „*Ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.*“
10. Dle § 46a odst. 10 zákona o azylu „*Ministerstvo po dobu platnosti rozhodnutí o zajištění a o prodloužení doby trvání zajištění zkoumá, zda důvody zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany trvají. Ministerstvo při předání rozhodnutí o zajištění a o prodloužení doby trvání zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany poučí o jeho právu požádat o propuštění. Žádost o propuštění je žadatel o udělení mezinárodní ochrany oprávněn podat nejdříve po uplynutí 15 dnů ode dne nabytí právní moci posledního rozhodnutí ministerstva nebo soudu k zajištění, podle toho, které rozhodnutí nabylo právní moci později; to platí i pro podání opakované žádosti o propuštění.*“
11. Rozhodnutím žalovaného ze dne 15. 4. 2025, č. j. OAM-424/BA-BA01-BA06-Z-2025, byl žalobce zajištěn podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Důvody pro zajištění spatřoval žalovaný především v tom, že dne 4. 4. 2025 byl žalobce kontrolován na adrese H. F., kdy předložil cestovní pas VNM č. X. a dále kartu k pobytu Maďarska č. X. splatností do 5. 5. 2025. Lustrací bylo zjištěno, že cizinec je veden v Schengenském informačním systému (dále jen SIS) jako státní

príslušník třetí země, na kterého se vztahuje rozhodnutí o navrácení s platností do 9. 1. 2030, žádající stát Maďarsko. Dále bylo zjištěno že jim předložený doklad povolení k pobytu v Maďarsku je v SIS veden jako věc hledaná za účelem jeho zabavení. Lustrací bylo také zjištěno, že žalobce nedisponuje žádným povolením k pobytu na území ČR, čímž vzniklo podezření, že se nachází na území ČR neoprávněně. Z těchto důvodů byl zadržen, zajištěn a umístěn do ZZC za účelem realizace správního vyhoštění. V policejním protokolu o podání vysvětlení ze dne 4. 4. 2025 žalobce popsal, že z Vietnamu naposledy vycestoval letecky dne 30. 9. 2024 do Maďarska na platné vízum. V Maďarsku žádnou práci nenašel, tak zaplatil prostředníkovi 17 tisíc dolarů, aby mu našel práci v Evropě. Když byl v Maďarsku, tak s tím prostředníkem byl na úřadě, kde dostal pobytovou kartu. Prostředník ho poté odvezl někam na farmu, kde ho ubytoval a čekal, než pro něj bude nějaká práce. Strávil tam 4 měsíce a poté odjel vlakem do Německa za kamarádem, aby mu půjčil peníze. Sdělil, že si chtěl zařídit pobyt v Polsku, aby tam mohl pracovat. Našel si tedy jiného prostředníka, kterému zaplatil 2 500 eur, aby mu pobyt v Polsku vyřídil. Od ledna 2025 s prostředníkem nemluvil a netuší, zda mu pobyt v Polsku vyřídil. Sdělil, že v Maďarsku žádné rozhodnutí o ukončení pobytu nepřevzal a nevěděl, že mu byl pobyt zrušen. Uvedl, že do ČR přijel vlakem dne 1. 3. 2025, kdy přijel navštívit kamarády do Ústí nad Labem a poté jel navštívit kamarády do Domažlic. Na území ČR není nikde hlášen k pobytu, v současné době bydlí u kamaráda v Domažlicích, adresu pobytu nezná. Dle jeho vyjádření na území ČR nemá žádné závazky ani pohledávky, nežije tady nikdo z jeho rodiny a nesdílí společnou domácnost s občanem EU, naopak ve vlasti má rodiče a sourozence. Sdělil, že ve vlasti není žádným způsobem ohrožen na životě, pouze tam má dluhy. Prohlásil, že vycestuje dobrovolně, že mu ve Vietnamu nehrozí nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení, držení v otroctví nebo nevolnictví, nehrozí mu ani výkon nucených prací či zbavení svobody. První žádost o mezinárodní ochranu podal v ČR. Při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 16. 4. 2025 uvedl, že Vietnam opustil dne 28. 9. 2024 s platným cestovním pasem a maďarským vízem, cestovní doklad si vyřídil sám. Důvodem jeho opuštění vlasti byla snaha pracovat v zahraničí, aby pomohl svým starým rodičům, kteří nemají žádné příjmy. Neměl žádné problémy při odjezdu z vlasti ani při hraniční kontrole a žádné potíže s domovskými státními orgány či bezpečnostními složkami. Nikdy nebyl ve vlasti trestně stíhán. Rovněž neměl problémy kvůli své rase, národnosti, náboženství, pohlaví, příslušnosti k sociálně skupině či politickému přesvědčení. Na otázku správního orgánu, co mu brání v návratu do vlasti, odpověděl, že má ve Vietnamu velký dluh s vysokým úrokem. Peníze si půjčil v červenci roku 2023, část od banky a od příbuzných, na cestu do Evropy. Pokud nebude mít peníze na splacení dluhu, bude mít potíže, přijde o dům, ve kterém bydlí jeho rodiče a příbuzní ho budou nutit k vrácení financí. Dluh zatím nezačal splácet, neměl žádný příjem. O mezinárodní ochranu v Maďarsku nepožádal, neboť o této možnosti nevěděl a neznal nikoho, kdo by mu poradil. V Maďarsku zůstat nechtěl a dostal informaci, že v ČR je hodně krajanů, je zde lepší nabídka práce a legálního pobytu. Po zadržení policií ČR se dozvěděl, že zde pobývá nelegálně, neboť mu byla zrušena platnost maďarské pobytové karty, a proto požádal o mezinárodní ochranu, v opačném případě by o mezinárodní ochranu nežádal. Od mezinárodní ochrany očekává, že mu bude udělen azyl, aby na území ČR mohl legálně zůstat, najít si práci a získat peníze na splacení dluhu ve Vietnamu a pomoci rodičům. V průběhu zajištění žalobce bylo rozhodnuto o jeho žádosti o mezinárodní ochranu tak, že tato byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná.

12. V aktuálně žalobou napadeném rozhodnutí byla posouzena žádost žalobce o propuštění ze ZZC, kdy jediným novým důvodem měla být skutečnost, že má žalobce zajištěné ubytování na adrese P. Žalovaný neshledal tuto skutečnost jako pádný důvod pro propuštění žalobce ze ZZC, a to zejména z důvodu absence uvedení jakéhokoliv vztahu žalobce k zajištěnému místu pobytu či

osobě vlastníka nemovitosti (vyjma lakonického tvrzení o „známém“); absence finančních prostředků k dopravování se ke kontrole na pracoviště žalovaného či financování ubytování.

13. Stěžejní skupina námitek žalobce se týká nedostatečného a nesprávného posouzení jeho žádosti o propuštění ze ZZC z hlediska možné aplikace zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu, a to zejména s ohledem na skutečnost, že má žalobce zajištěné ubytování na adrese P.
14. Jak bylo uvedeno výše, v případě žalobce byly splněny podmínky pro jeho zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Nezbytností trvat na zajištění žalobce se žalovaný zabýval na str. 2-3 napadeného rozhodnutí, kde jsou uvedeny důvody, z nichž žalovaný dovodil, že by propuštěním žalobce došlo k ohrožení průběhu řízení o žádosti o mezinárodní ochranu a dále se zabýval tím, proč nelze uložení zvláštního opatření považovat za účinné. Dosavadní chování žalobce (pobyt na území ČR bez příslušných pobytových oprávnění, podání žádosti až po zajištění a přemístění do ZZC, reálná možnost realizace správního vyhoštění, možný záměr vycestovat do Polska, neúspěšná žádosti mezinárodní ochranu, záznam v SIS – Maďarsko, rozpor mezi tvrzením žalobce o neexistenci nebezpečí v zemi původu s později učiněnou žádostí) i dle názoru soudu nevylučuje, že by se žalobce nyní, kdy se nachází v obtížné situaci, nepokusil zpřetrhat kontakt se správními orgány, skrývat se na území ČR nebo nevycestovat mimo území ČR a tím narušovat řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu, eventuálně posléze navazující realizování správního vyhoštění. Primárním pro posouzení splnění důvodnosti zajištění žalobce v tomto případě jsou podmínky uvedené dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Soud se v tomto směru ztotožnil se závěry žalovaného a souhlasí s tím, že dosavadní způsob života žalobce svědčí o nerespektování právního řádu ČR, i minimálně jednoho dalšího členského státu EU a o vysoké rizikovosti skrývání či útěku žalobce.
15. V napadeném rozhodnutí žalovaný vyloučil uložení zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu.
16. Konkrétně ve vztahu k navrhované aplikaci ustanovení § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu žalovaný uvedl, že žalobce nemá na území ČR žádný majetek, nedisponuje žádnými finančními prostředky – vyjma zapůjčené částky - a ani možností si je obstarat. V této souvislosti žalovaný spatřoval nemožnost uložení výše zmiňovaného opatření, neboť docházení na pracoviště správního orgánu by vyžadovalo finanční náklady, kterými žalobce nedisponuje. V tomto směru je irelevantní, že jízdné MHD v Praze není drahé, neboť nebylo vysvětleno, kde by žalobce i na toto jízdné vzal finanční prostředky spolu s nezbytnými prostředky na další živobytí a ubytování. Žalobce vůbec nenastínil, jakým způsobem by hodlal financovat svůj pobyt na území ČR. Rovněž žalovaný spatřoval nedostatečnou záruku v podobě zajištěného ubytování na adrese P. Se závěrem žalovaného se soud plně ztotožňuje. Důvod pro přijatý závěr spatřuje soud, stejně jako žalovaný, v absenci vazby žalobce na místo uvedené v prohlášení o zajištění ubytování stejně jako lokalitu a osobu poskytující ubytování. Žalobce ve své žádosti ani nyní v žalobě nerozvedl, jaké konkrétní vazby k danému místu či osobě má. Tímto se celkově snižuje hodnota poskytnuté záruky žalobce, neboť se v takovém případě může jednat toliko o místo uvedené na papíře, aniž by žalobce měl skutečný záměr se na adrese zdržovat. Rovněž označení osoby poskytující ubytování jako „známý“, bez bližšího rozvedení a za situace, kdy se žalobce poprvé o této osobě zmínil až nyní v řízení o své žádosti, nepředstavují přesvědčivý argument pro aplikaci zvláštních opatření. Zcela jistě lze souhlasit i s názorem žalobce, že nemohl vyjmenovat veškeré známé, které na území ČR má, avšak v souvislosti s tím, žalovaný správně podotkl, že původně se zdržoval žalobce u kamarádů v D. a Ú., avšak nyní mu poskytuje ubytování „známý“ z P. Žalobci z důvodu vytýkané absence vazeb nic nebrání opět zmizet z dosahu žalovaného, opět se skrývat na území ČR či vycestovat do Polska, kam původně směřoval. Veškeré výše uvedené argumenty poté vedly

žalovaného, dle názoru soudu zcela odůvodněně, k závěru, že žalobcem prokazované zajištění ubytování nepředstavuje dostatečnou záruku pro uložení zvláštního opatření.

17. Nelze ani vyloučit, že v případě uložení zvláštního opatření by se žalobce nepokoušel vyhledat nelegální práci na území ČR či se opět nepokusil žít mimo dohled správních orgánů, a to i za cenu vycestování z území ČR. Z uvedeného má soud za přesvědčivě prokázané, že v případě žalobce skutečně nelze považovat uložení zvláštních opatření za účinné a vhodné řešení, neboť osoba žalobce neposkytuje záruku dodržování stanovených povinností.
18. Žalobci předně není napadeným rozhodnutím vytýkána nepravost zjištěného ubytování, nýbrž jeho hodnota jakožto prostředku záruky dosažitelnosti žalobce pro řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu, eventuálně navazujícího řízení o uložení správního vyhoštění. Rovněž samotný fakt, že si žalobce v průběhu svého zajištění zajistí ubytování na konkrétní adrese ještě a priori neznamená, že je žalovaný povinen automaticky uložit zvláštní opatření, v takovém případě by celé řízení o zajištění cizince postrádalo význam.
19. K námitce žalobce ohledně nezohlednění jeho pobytu v ZZC, které má představovat jeho osvědčení o budoucí spolupráci se správními orgány, soud konstatuje, že je třeba odlišit chování žalobce mimo zajištění v ZZC a jeho chování v průběhu zajištění. Ačkoliv lze obecně souhlasit s tím, že lze chování žalobce v ZZC promítnout do hodnocení jeho žádosti, jedná se o toliko malou část, kterou žalovaný při hodnocení žádosti zohledňuje. Nelze tedy předjímat, že samotné řádné chování žalobce v ZZC bude pokračovat i po jeho propuštění či uložení zvláštních opatření a automaticky mu zajistí uložení zvláštního opatření pouze na základě takového chování. V tomto směru soud doplňuje, že při posouzení, zda je možné a vhodné uložit zvláštní opatření, zkoumá žalovaný jednak subjektivní složku (tj. možnost a ochotu se těmito opatřeními řídit) a jednak objektivní složku (vázanost na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat a že neexistuje důvodná obava, že by se případnému výkonu správního vyhoštění vyhýbal), přičemž je nezbytné, aby byly naplněny obě složky současně, viz rozsudek NSS ze dne 12. 10. 2016, 10 Azs 102/2016 -56. Z rozhodnutí žalovaného jasně vyplývá, z jakých důvodů uložení mírnějších opatření považuje nejen za „nemožné“ (subjektivní složka), ale rovněž za „neúčelné“ (objektivní složka). Na základě posouzení dosavadního jednání žalobce přitom dospěl k závěru, že neskýtá záruku plnění uložených povinností.
20. Dále soud vyjádřil nesouhlas s tvrzením žalobce stran okolností poskytnutí informací k žádosti o mezinárodní ochranu. Soud připouští, že v nastalé situaci může působit na cizince stres, avšak ten nevysvětluje naprostý obrat žalobce v jeho výpovědi v rámci řízení o žádosti o mezinárodní ochranu oproti té učiněné v rámci o jeho zajištění dle zákona o pobytu cizinců. Rovněž byl žalobci v průběhu výslechu vždy přidělen tlumočník, tudíž nelze hovořit ani o jazykové bariéře.
21. Na základě shora uvedeného lze shrnout, že žalovaný správně posoudil žádost žalobce o propuštění ze ZZC, když se rozhodl neuložit žalobci zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu a setrvání na nezbytnosti jeho zajištění za splnění zákonných podmínek, na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, kdy jeho úvahy netrpěly žádnými vnitřními rozpory či zjevnými nesprávnostmi. Napadené rozhodnutí respektovalo veškeré zásady správního řízení, stejně jako všechny individuální okolnosti případu, které byly žalovanému známy a jeho odůvodnění bylo dostatečné a přezkoumatelné. Z uvedených důvodů soud dle § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu zamítl (**výrok I. rozsudku**).

VI.

Náklady řízení

22. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu

nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána (**výrok II.**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 5. června 2025

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně